

[Jytte Andersen]

retsudvalget i øjeblikket, og det er vi hvert fald åbne over for.

Forskningscentre talte justitsministeren også om og vendte sig imod vores forslag om et egentligt forskningscenter. Også her er det vigtigt for mig at få understreget, at vi ikke forestiller os noget stort og nyt bureaukratisk forskningscenter, men at vi alene har et ønske om at få videreført de intentioner, der lå i småbørnsinitiativet, hvis virksomhed er udløbet pr. 1. januar 1986. Her havde man en samlende og koordinerende funktion i forhold til – det nævner de selv i deres rapport – 300 småbørnsforskere. Dette arbejde har klart vist, at netop det, at der var nogen, der ligesom fik samlet forskerne, støttet dem, inspireret dem, betød, at der blev sat en række nyttige forskningsopgaver i gang.

I slutningen af det arbejde, som småbørnsinitiativet netop har tilendebragt, skriver man, at der faktisk er en lang række opgaver tilbage, som ikke naturligt ligger nogen andre steder. De punkter, der nævnes, og som socialdemokratiet synes er kolossalt vigtige at gå videre med, er spørgsmål som småbørns fysiske miljø, småbørn og medier, småbørns reaktion på arbejdsløshed og småbørn i nye familiemønstre. Det ved vi faktisk ikke ret meget om, og det er om nogle af disse forskningsopgaver, småbørnsinitiativet har sagt, at her nåede man altså ikke det, man gerne ville. Så der er opgaver nok at tage fat på.

Der forskes selvfølgelig rundt omkring på vores institutioner, men her er der jo tale om spredt viden, og spredt viden ved vi jo godt at vi ikke kan drage den samme nytte af, som når vi får samlet viden op, så den kan blive bibragt folketinget, bibragt offentligheden, bibragt vores kommunalbestyrelsesmedlemmer rundt omkring.

Vi har netop i forslaget anført, at kun på de områder, hvor der ikke bliver sat forskning i gang andre steder, skal forskningscenteret tage nye opgaver op.

Hvis man siger, som undervisningsministeren har sagt til mig i besvarelsen af et spørgsmål om, hvad der skulle ske, efter at småbørnsinitiativets virke ophørte, at der i undervisningsministeriet er nogle undersøgelser i gang af, hvordan man kan styrke småbørnsforskningen, få den placeret og forankret i et af de systemer, vi har, så synes jeg, vi er nået et stykke vej, for det er fuldstændig rigtigt, som fru Aase Olesen sagde, at det,

det handler om, er at få samlet, hvad vi ved på dette område.

Hr. Helge Adam Møller var meget skeptisk, men afsluttede dog med en vis åbenhed, og her synes jeg nok, at jeg vil sige også til fru Birthe Rønn Hornbech og andre, der har været inde på, at børneombudsinstitutionen nærmest skulle være en social bussemand – det ved jeg ikke om man må sige i folketingssprog – eller et socialt overankenævn, at det faktisk ikke er det, der er tale om. Der er tale om, at det er en instans, som ikke skal behandle klager, ikke skal gå ind i forhold til den enkelte families relationer mellem voksne og børn, men alene være den instans, som kan henvise til rette vedkommende og til rette forvaltningsinstans, men ikke selv tage klager op.

I Norge, hvor man som bekendt har en ombudsmand, er der alene tale om, at man henviser til rette myndigheder. Man peger måske på nogle ting – hvis der er overskredet nogle forvaltningsretlige regler – som ikke er i overensstemmelse med det, der er politisk dækning for, og sådan noget. I sådanne tilfælde kan man gå ind og påpege, at her er der altså noget, der ikke er behandlet godt nok. Men sociale spørgsmål er det faktisk ikke.

I sin sidste årsberetning har det norske ombud opdelt sine opgaver i syv punkter. De omhandler bl.a. børn i specielle livssituationer, institutioner og fængsler, og det er klart, at der er nogle socialpolitiske elementer i disse punkter. Men der er også tale om fritidssager, skolesager, kultur og forbrug, familiernes situation i det hele taget og børn i planlægningen, altså spørgsmålet om, hvordan den fysiske planlægning virker på børn. Hertil kommer så andre småsager, der bare bliver sendt over andre steder, som jeg nævnte før. Der er altså tale om, at det er et meget bredt spekter af samfundsudviklingen, som ombuddet skal have mulighed for at forholde sig til, og det skal så give udtryk for, hvordan den og den udvikling er set fra barnets side, og det er altså ikke nogen social instans.

Nu til det spørgsmål, som hr. Helge Adam Møller og også andre har været inde på, frygten for den store centrale instans. Vi ville lægge megen vægt på – og det er faktisk også formuleret i bemærkningerne – at få igangsat en proces, så børn kan komme til orde så tæt